

og endelig: at, da Garantitilsagnet toges tilbage af den høitærede Minister, s. p. v. a. n. g. t. e. s. Konfortiet, saa at Sagen derved blev umulig. Om der har været hundrede og atter hundrede Rænter, er ligegyldigt, thi det var dette Faktum, hvorpaa Sagen gik itu. Om den høitærede Minister maasse kan finde sin Undskyldning andet Sted, kan jeg ikke vide, men det er den høitærede Minister, der lige over for os bærer Ansvar, for at Sagen strandede. Jeg skal minde den høitærede Minister om, at jeg, inden Dags, reiste fra Kjøbenhavn, var selv personlig med til at føre han op i Ministerens Bureau, og var hans sidste Ord da til den høitærede Minister: Kan jeg altsaa arbejde videre frem, og kan jeg ordne Sagerne paa denne Garanti? og herpaa svarede Ministeren: Ja. Jeg tør ikke dvæle længere herved, men jeg vil dog paa det Bestemteste forvare mig mod, at her skal være nogen Misforstaaelse tilstede, thi mine Herrer, hvorledes man end vil hamme i denne Sag, og hvorledes man end vil betragte den, saa staar det fast, at den høitærede Minister gav Garantien, og selv om han, hvad vel er muligt, skulde have hele Ministeriets Samtykke til at meddele Koncessionen, saa behøvede han dog ganske vist ikke Samtykke af hele Ministeriet til at foreklare Betingelserne. Det maa dog virkelig være hans Sag — thi derfor er han Indenrigsminister, — paa eget Ansvar at foreklare eller fortolke Betingelserne for et Anlæg, som det er vedtaget at udbyde i Entreprise. Men skulde han nu dog have Ministeriets Samtykke hertil, saa er det hans Pligt og ikke vor at sørge herfor, og dette formindsker ikke i mindste Maade hans Ansvar i denne Sag i det Hele taget.

Det skulde glæde mig, om den høitærede Minister kunde gjøre Noget for Frederiksund, men jeg maa sige, at Her det ikke paa den Maade, at man faar en selvstændig Jernbane dertil, vil man efter min Mening kun være daarlig hjulpen, og naar han udtalte som sin Anskuelse, at det i Dvrigt ikke var hensigtsmæssigt at lægge en Jernbane ned til denne Egn, saa maa jeg dog oplyse, at den vil komme til at gaa gjennem nogle af Sjællands rigeste Egne, hvor der findes 3—4,000 Men-

nesker paa hver Kvadratmil. Forleden Dag under Forhandlingen om den lollandste Jernbanesag bevisste jeg, at man endnu kunde anlægge 44 Mil Jernbane paa Sjælland uden at komme til en større Risiko end med de 9 Mil, som Ministeren da foreslog for Lolland; men jeg tror ydermere, at en Bane til Frederiksund frembyder særdeles gunstige Betingelser for en god Jernbaneindtægt, henset både til Lystrakten i Kjøbenhavns naturfjonne Omegn og til selve Egnens Produktivitet, samt endelig, som en eventuel Divulke Bet. med isfrit Forhindelse over Rattegattet til Thyland.

Jeg skal tillade mig at slutte med, at naar den høitærede Minister lagde saa megen Bægt paa, at vi have solgt uden hans Bemyndigelse, saa behøver jeg ikke at igjøre opmærksom paa, at denne Naastand falder til Borden af sig selv, thi det som vi have solgt, er jo som det saa hyppig er gjentaget, en foreventet Koncession, og naar vi have forelagt Ministeren hele dette Salgsforhold til Afgjørelse, idet vi forespurgte, under hvilken Form vi kunde sælge, saa have vi ikke solgt Noget uden hans Bemyndigelse. Tvertimod, vi have foreklaret hans Bemyndigelse, og da han under Iste Mai har meddelt de Betingelser, under hvilke et eventuelt Salg maatte ske, saa kan det dog virkelig ikke siges, at her er foretaget Noget uden Ministerens Bemyndigelse.

Indenrigsministeren: Jeg ønsker kun at tilføie, at der ikke foreligger noget andet Andragende fra nogen af de Herrer end det, som flere Gange af mig har været påpeget (S. C. N. v. h. o. l. m. S. 1) Net, der foreligger kun en Meddelelse om, at der er dannet et Konfortium, men der foreligger ikke noget andet Andragende fra de Herrer om denne Jernbane end det af 6te Juli 1870, hvori der søges om Koncession. — Naar den lærde Forespørger atter kom tilbage til, at man ikke kunde sige, at de havde solgt u hjemlet, idet de havde spurgt mig om Betingelserne, glemmer det lærde Medlem der ganske væsentlige Ting, at man først spurgte, da man havde solgt, idet man formodentlig mente, at Ministeren vilde finde sig der. Hvad det første